Dosarul nr. 5r – 1512/2026
4 – 23053282 – 12 – 5r – 17042026

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

03 septembrie 2026 mun. *****

Judecătoria ***** (sediul Ciocana)
În componenţa completului de judecată:
Preşedintele şedinţei
Judecător: Veniamin Chihai
Grefierilor: Natalia Zaborot, Iuliana Gorceag
Cu participarea
Agentului constatator: Ion Glavațchi
Avocatului: Maxim Gînga
examinând în şedinţă de judecată publică, în limba de stat, contestația avocatului Maxim Gînga în interesele persoanei juridice S.R.L. ”VILOTERM”, cu sediul juridic mun. *****, str. *****, IDNO *****, împotriva procesului verbal cu privire la contravenție seria/numărul ***** și deciziei privind aplicarea sancțiunii contravenționale din *****,

A CONSTATAT:

La data de 30.03.2023 nr. de intrare 1799, avocatul Maxim Gînga în interesele persoanei juridice S.R.L. ”VILOTERM”, a adresat o contestație împotriva procesului verbal cu privire la contravenție seria/numărul ***** şi deciziei agentului constatator al Agenției Naționale Transport Auto (în continuare ANTA), Ion Oprea din *****, privind aplicarea sancțiunii contravenționale prevăzute de art. 197 alin. (5) Cod Contravenţional RM.

Conform scrisorii ANTA nr. 05/1-1-2214 din 04.04.2026, contestația depusă de către avocatul Maxim Gînga, în baza prevederilor art. 448 alin. (4) Cod Contravenţional RM, a fost expediată Judecătoriei ***** (sediul Buiucani), pentru examinare.

În contestația adresată, avocatul Maxim Gînga a indicat în esență că, prin decizia agentului constatator consemnată în procesul-verbal cu privire la contravenție nr. ***** din *****, întocmit de agentul constatator Oprea Ion, inspector superior al Agenției Naționale Transport Auto din mun. *****, S.R.L. „VILOTERM” a fost atrasă la răspundere contravențională pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 197 alin. (5) din Codul contravențional, fiindu-i aplicată sancțiunea sub formă de amendă în mărime de 210 unități convenționale, echivalentul sumei de 10 500 lei.

Astfel avocatul a indicat că, nu este de acord cu decizia agentului constatator, susținând că S.R.L. „VILOTERM” i-a fost imputată neîntemeiat săvârșirea contravenției prevăzute de art. 197 alin. (5) din Codul contravențional, întrucât, în opinia sa, în susținerea învinuirii formulate nu au

fost prezentate probe concludente care să demonstreze existența faptei contravenționale și vinovăția persoanei juridice.

În acest sens, reprezentantul contestatarului a invocat prevederile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la garanțiile procesului echitabil în materie contravențională, inclusiv prezumția de nevinovăție, făcând referire la cauza Anghel împotriva României. A susținut că sarcina administrării unor probe suficiente pentru demonstrarea vinovăției revine agentului constatator, iar simpla consemnare a unor împrejurări în procesul-verbal nu poate înlătura prezumția de nevinovăție de care beneficiază persoana atrasă la răspundere contravențională.

Potrivit apărării, probatoriul administrat de agentul constatator ar trezi dubii rezonabile cu privire la temeinicia învinuirii aduse S.R.L. „VILOTERM", iar aceste dubii nu ar putea fi interpretate în defavoarea persoanei atrase la răspundere. În raport cu prezumția de nevinovăție consacrată de legislația națională și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, reprezentantul societății a susținut că aceasta poate fi răsturnată numai prin probe pertinente și suficiente, or, raportat la circumstanțele cauzei, S.R.L. „VILOTERM" nu s-ar face vinovată de săvârșirea contravenției imputate.

Totodată, în susținerea contestației, reprezentantul S.R.L. „VILOTERM" a invocat prevederile art. 461 din Codul contravențional, potrivit cărora, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată existența vreunuia dintre temeiurile prevăzute la art. 441 sau 445 din Codul contravențional, instanța urmează să înceteze procesul contravențional, acesta neputând fi pornit, iar dacă a fost pornit, neputând fi continuat.

De asemenea, avocatul a făcut referire la principiul individualizării răspunderii și sancțiunii contravenționale, prevăzut de art. 9 din Codul contravențional, susținând că la aplicarea legii contravenționale trebuie să se țină cont de caracterul și gradul prejudiciabil al contravenției, de persoana făptuitorului și de circumstanțele atenuante ori agravante, precum și de locul, timpul și modul de săvârșire a faptei, astfel încât sancțiunea aplicată să fie stabilită în mod corect și proporțional circumstanțelor concrete ale cauzei.

A mai invocat principiul dreptății consacrat de art. 7 din Codul contravențional, potrivit căruia persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în privința căreia vinovăția sa a fost dovedită, cu respectarea normelor Codului contravențional, apreciind că aceste exigențe nu ar fi fost respectate în cazul S.R.L. „VILOTERM".

Un argument distinct formulat în contestație se referă la natura activității desfășurate de S.R.L. „VILOTERM". În acest sens, reprezentantul societății a invocat dispozițiile Codului transporturilor rutiere al Republicii Moldova și definiția transportului rutier în cont propriu, arătând că acesta reprezintă o operațiune de transport rutier efectuată în scopuri necomerciale și nonprofit de către o persoană fizică sau juridică. Totodată, a făcut referire la art. 42 alin. (2) din Codul transporturilor rutiere, potrivit căruia prestarea serviciilor de transport rutier în cont propriu de mărfuri și persoane în trafic național și/sau internațional este supusă regimului de notificare simplificată.

Pornind de la aceste prevederi, apărarea a susținut că acțiunile desfășurate de S.R.L. „VILOTERM” urmau a fi calificate drept transport rutier în cont propriu, respectiv drept o operațiune de transport rutier efectuată în scopuri necomerciale și nonprofit, circumstanță care, în opinia sa, nu ar fi fost apreciată corespunzător de agentul constatator la constatarea faptei și adoptarea deciziei de sancționare.

La fel, avocatul a mai făcut referire la prevederile art. 50 din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, potrivit cărora funcționarul public cu statut special are obligația de a respecta principiile, normele și regulile activității profesionale și de a asigura, potrivit competențelor sale, informarea corectă a cetățenilor cu privire la informațiile de utilitate publică și de interes personal pentru aceștia.

În drept, și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 16 și 28 din Constituția Republicii Moldova, art. 5, 7, 9, 382, 384, 441, 445, 448 și 461-462 din Codul contravențional, art. 50 din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și pe art. 6, 7 și 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În consecință, avocatul S.R.L. „VILOTERM” a solicitat admiterea contestației, anularea procesului-verbal cu privire la contravenție nr. ***** din ***** și a deciziei de sancționare adoptate de agentul constatator Oprea Ion, prin care societatea a fost recunoscută vinovată de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 197 alin. (5) din Codul contravențional și sancționată cu amendă în mărime de 210 unități convenționale, echivalentul a 10 500 lei, cu încetarea procesului contravențional.

Prin decizia Judecătoriei ***** (sediul Buiucani) nr. 5r-2259/2023 din 12 iunie 2024 a fost respinsă ca fiind neîntemeiată contestația depusă.

Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Centru din 03.04.2026 s-a decis admiterea recursului declarat de avocatul Gînga Maxim, în interesele „VILOTERM” SRL, casată hotărârea Judecătoriei ***** (sediul Buiucani) nr. 5r-2259/2023 din 12 iunie 2024 cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, de către un alt complet de judecată.

În ședința de judecată *avocatul Maxim Gînga* a susținut contestația depusă pe deplin și a solicitat admiterea acesteia ca fiind întemeiată. Consideră că procesul-verbal întocmit de către ANTA este o ilegalitate deoarece lipsește fapta contravențională și nu există o probă relevantă în dosar. Totodată a menționat faptul că când a contestat la Curtea de Apel hotărârea din 12 iunie 2024, Curtea de Apel însăși a menționat că nu există nici o probă concludentă.

Agentul constatator Ion Glovațchi în ședința de judecată a solicitat respingerea contestației ca fiind neîntemeiată.

Audiind opiniile părților, cercetând materialele dosarului contravențional, analizând argumentele invocate în contestație în raport cu probele prezentate, instanța de judecată ajunge la concluzia că contestația este întemeiată, urmând a fi admisă din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 448 alin. (1) Cod Contravenţional RM, contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravențională, în

cazul în care nu sînt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenționale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părțile care nu au fost prezente la ședința de examinare a cauzei contravenționale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condițiile art. 447^1 alin. (8).

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Cod Contravenţional RM, procesul-verbal cu privire la contravenție este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absența lui.

Conform art. 440 alin. (1) Cod Contravenţional RM, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Conform art. 425 alin. (1) Cod Contravenţional RM, probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Conform art. 441 alin. (l) lit. a) Cod Contravenţional RM, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat dacă nu există faptul contravenţiei.

Studiind materialele dosarului, instanța de judecată a constatat cu certitudine următoarele.

La data de *****, agentul constatator al ANTA, Ion Oprea a întocmit în privința persoanei juridice S.R.L. ”VILOTERM”, proces-verbal cu privire la contravenție nr. *****, pe faptul că *la data de 13 iulie 2022, aproximativ la ora 11:20, în mun. *****, S.R.L. „VILOTERM”, prin intermediul vehiculului rutier de model *****, cu numărul de înmatriculare *****, ar fi efectuat transport rutier de mărfuri în cont propriu, conducătorul auto Donca Ivan neavând certificat de competență profesională valabil. În procesul-verbal agentul constatator a făcut referire la încălcarea art. 67 lit. c) din Codul transporturilor rutiere, calificând conduita persoanei juridice potrivit art. 197 alin. (5) Cod contravențional.*

Prin decizia aceluiași agent constatator din *****, persoanei juridice S.R.L. ”VILOTERM”, i-a fost aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 210 unități convenționale, ceia ce constituie 10 500 lei MDL.

Contestația asupra procesului-verbal cu privire la contravenție şi deciziei agentului constatator din *****, a fost adresată de către avocatul Maxim Gînga la data de 30.03.2023, cu respectarea termenului prevăzut de art. 448 alin. (1) Cod Contravenţional RM. Or, din materialele cauzei urmează că, copia procesului verbal cu privire la contravenție a fost

recepționată de către reprezentantul persoanei juridice S.R.L. ”VILOTERM”, la data de 16.03.2023 *(vezi f. d. 11 – copia avizului de recepție)*.

Instanța de judecată constată că, circumstanțele materiale ale evenimentului din 13 iulie 2022 nu sunt lipsite în totalitate de suport probator, deoarece din actele dosarului rezultă legătura S.R.L. „VILOTERM” cu vehiculul *****, iar Confirmarea nr. 91 eliberată de ANTA indică faptul că certificatul de competență profesională nr. ***** al conducătorului auto Donca Ivan a fost eliberat numai la data de 19 octombrie 2022, cu valabilitate până la 19 octombrie 2025. Respectiv, certificatul indicat de autoritatea constatatoare a fost emis ulterior datei de 13 iulie 2022.

Totodată, existența unor elemente de fapt care confirmă că, la data efectuării controlului, conducătorul auto Donca Ivan nu dispunea de certificatul menționat nu este, prin ea însăși, suficientă pentru menținerea răspunderii contravenționale a persoanei juridice, deoarece răspunderea contravențională presupune nu doar stabilirea unei situații de fapt, dar și demonstrarea faptului că această situație se încadrează cu exactitate în norma de incriminare indicată de agentul constatator, atât sub aspectul legii aplicabile la momentul săvârșirii faptei, cât și sub aspectul efectului unei eventuale legi contravenționale ulterioare mai favorabile.

Instanța reține că, potrivit art. 3 alin. (1) Cod contravențional, caracterul contravențional al faptei și sancțiunea ei contravențională se stabilesc de Codul contravențional în vigoare la momentul săvârșirii faptei. Totodată, alin. (3) al aceluiași articol stabilește în mod expres că fapta care, printr-o lege nouă, nu mai este considerată contravenție nu se sancționează, iar sancțiunea stabilită și neexecutată anterior intrării în vigoare a noii legi nu se execută. Prin urmare, regula prevăzută la alin. (1) nu poate fi analizată izolat de excepția indicată la alin. (3), aceasta din urmă consacrând efectul retroactiv al legii contravenționale de dezincriminare.

Din această perspectivă, instanța acordă o importanță determinantă constatărilor efectuate de Colegiul penal al Curții de Apel Centru prin decizia din 03 aprilie 2026. Astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță a soluționat cauza fără a se expune asupra tuturor circumstanțelor, probelor și temeiurilor invocate în contestația S.R.L. „VILOTERM”, contrar exigențelor art. 458 și 462 Cod contravențional, și a evidențiat în mod expres faptul că prin Legea nr. 136 din 06 iunie 2024 art. 197 Cod contravențional a fost modificat, modificarea intrând în vigoare la 07 septembrie 2024.

Mai mult, instanța de apel a subliniat că agentul constatator nu a intervenit pentru a clarifica aspectele de fapt care urmează a fi reținute prin raportare la legea ulterior intrată în vigoare și nici pentru a explica dacă circumstanțele de fapt imputate S.R.L. „VILOTERM” pot fi menținute neschimbate în condițiile noii reglementări. Astfel, instanța de rejudecare este obligată să examineze efectiv problema continuității incriminării și nu se poate limita la constatarea că la data de 13 iulie 2022 exista o anumită normă sancționatorie.

Instanța reține că, în forma anterioară a art. 197 Cod contravențional, alin. (5) sancționa efectuarea transportului rutier de persoane și/sau mărfuri fără deținerea actelor permisive și/sau a documentelor de transport specifice tipului de transport efectuat, iar norma prevedea sancțiune pentru persoana juridică amendă de la 210 la 240 unități convenționale.

În același timp, din actele cauzei rezultă o neconcordanță relevantă chiar la nivelul acuzației formulate de agentul constatator. Astfel, în unele dintre citațiile expediate S.R.L. „VILOTERM” se face trimitere la art. 61 din Codul transporturilor rutiere (f. d. 13-19), în timp ce în procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. ***** agentul constatator a indicat art. 61 lit. c) din Codul transporturilor rutiere. Această diferență nu poate fi calificată drept una formală, deoarece în materia contravențională norma de trimitere face parte din însăși structura acuzației și trebuie să permită persoanei sancționate, precum și instanței, să identifice cu precizie obligația pretins încălcată, însă agentul constatator nu a indicat pentru care literă ar fi fost citat.

Norma din art. 61 din Codul transporturilor rutiere prevede că, pentru a efectua transport rutier de mărfuri în cont propriu întreprinderea și/sau conducătorul auto trebuie să deţină la bordul vehiculului rutier:

b) scrisoarea de transport (CMR) pentru transportul rutier de mărfuri în cont propriu în trafic internaţional;

c) certificatul de competenţă profesională al conducătorului auto, valabil, pentru transport rutier de mărfuri în trafic internaţional;

d) autorizaţiile internaţionale unitare bilaterale sau multilaterale de transport rutier de mărfuri, în cazul în care acordurile internaţionale prevăd obligativitatea acestora, pentru transportul rutier de mărfuri în cont propriu în trafic internaţional.

Or, art. 197 alin. (5) Cod contravențional, în configurația legislativă relevantă perioadei respective, nu reprezenta o normă generală care să sancționeze orice încălcare a Codului transporturilor rutiere, dar lega răspunderea contravențională de lipsa anumitor acte permisive ori documente de transport prevăzute la articolele expres enumerate de legiuitor. În aceste condiții, simpla menționare în procesul-verbal a art. 61 lit. c) din Codul transporturilor rutiere, fără explicarea raportului concret dintre această dispoziție și norma sancționatoare actuală prevăzută de art. 197 alin. (5), ridică un dubiu substanțial cu privire la corectitudinea calificării juridice chiar în raport cu legea existentă la momentul pretinsei săvârșiri a faptei.

Instanța subliniază că nu îi revine sarcina de a suplini omisiunile agentului constatator și nici de a identifica ulterior o altă dispoziție din Codul transporturilor rutiere sau o altă normă sancționatoare care ar putea, eventual, să corespundă conduitei constatate. Controlul judecătoresc se exercită asupra acuzației astfel cum aceasta a fost formulată în procesul-verbal, iar instanța nu se poate transforma în organ de constatare pentru a reconstrui acuzația ori pentru a înlocui elementele juridice ale acesteia.

Această concluzie este cu atât mai importantă în prezenta cauză cu cât, ulterior întocmirii procesului-verbal, art. 197 Cod contravențional a fost restructurat în mod substanțial prin Legea nr. 136/2024. În forma actuală a art. 197 alin. (1), legiuitorul sancționează efectuarea transportului rutier de persoane și/sau mărfuri, contra cost, în lipsa la bordul vehiculului a actelor permisive sau a documentelor de transport specifice tipului de transport rutier efectuat, atunci când deținerea lor la bord este obligatorie conform legii, ori necompletarea acestora. Pentru persoana juridică este prevăzută amendă de la 90 la 150 unități convenționale.

Diferența dintre această reglementare și situația imputată S.R.L. „VILOTERM” este esențială, deoarece agentul constatator a consemnat în mod expres că societatea efectua „transport rutier de mărfuri în cont propriu”. El nu a reținut efectuarea unui transport „contra cost”. Aceste două forme de transport au un regim juridic distinct, iar instanța nu poate transforma ulterior o activitate calificată de organul constatator drept transport în cont propriu într-un transport contra cost pentru a plasa conduita sub incidența unei norme contravenționale ulterioare.

A proceda în sens contrar ar însemna modificarea obiectului acuzației contravenționale după întocmirea procesului-verbal și construirea de către instanță a unei noi situații de fapt în defavoarea persoanei sancționate. O asemenea abordare este incompatibilă cu principiul legalității și cu exigența potrivit căreia norma contravențională, fiind o normă de drept sancționator, este de strictă interpretare.

Instanța consideră relevant că legiuitorul, atunci când a reformulat art. 197 din Codul contravențional, a ales să individualizeze distinct conduitele care continuă să atragă răspunderea contravențională. Astfel, simplul fapt că actualul art. 197 din Codul contravențional reglementează în continuare contravenții din domeniul transportului rutier nu demonstrează, prin el însuși, continuitatea incriminării tuturor faptelor prevăzute anterior de acest articol. Ceea ce trebuie verificat în sensul art. 3 alin. (3) Cod contravențional este dacă fapta concretă pentru care a fost sancționată persoana continuă să fie contravenție, și nu dacă domeniul general al transporturilor este în continuare supus reglementării contravenționale.

Prin urmare, analiza continuității incriminării nu se efectuează prin compararea numerelor alineatelor, însă material, prin compararea elementelor constitutive ale conduitei sancționate. Modificarea sau renumerotarea unui articol nu echivalează automat cu dezincriminarea, însă nici existența unei norme noi referitoare la același domeniu nu este suficientă pentru a exclude aplicarea art. 3 alin. (3). Or, este necesar ca noua normă să sancționeze substanțial aceeași conduită, în aceleași condiții esențiale.

În cauza de față, această continuitate nu poate fi constatată cu certitudine, deoarece norma actuală identificată de legiuitor în materia lipsei actelor permisive sau documentelor obligatorii privește transportul efectuat contra cost, în timp ce procesul-verbal impută societății un transport în cont propriu. În lipsa unei norme actuale care să sancționeze fără echivoc exact conduita reținută în procesul-verbal, respectiv efectuarea de către persoana juridică a unui transport rutier de mărfuri în cont propriu prin intermediul unui conducător auto care nu deținea certificatul de competență profesională indicat de agentul constatator, instanța nu poate menține sancțiunea în baza unei interpretări extensive sau prin analogie.

Nu modifică această concluzie nici împrejurarea că, potrivit materialelor cauzei, obligația conducătorului auto de a deține un certificat de competență profesională putea exista în legislație. Însă, existența obligației administrative nu se confundă cu existența răspunderii contravenționale, deoarece pentru aplicarea unei sancțiuni este necesar ca încălcarea obligației respective să fie în mod clar și previzibil subsumată unei norme contravenționale în vigoare.

În această privință, instanța face distincție între norma de conduită și norma sancționatorie. Codul transporturilor rutiere poate impune anumite obligații operatorului ori conducătorului auto, însă constatarea nerespectării lor nu atrage automat o sancțiune contravențională dacă norma de incriminare nu prevede clar răspunderea pentru încălcarea concretă imputată.

De asemenea, instanța reține că la materialele cauzei se regăsește un copia unui act distinct întocmit la 13 iulie 2022 în privința conducătorului auto Donca Ivan (f. d. 24), pentru circumstanțe rezultate din același episod de fapt. Existența acestui act nu exclude, în principiu, posibilitatea unei răspunderi distincte a persoanei juridice și a conducătorului auto, însă impune cu atât mai mult delimitarea exactă a obligației încălcate de fiecare subiect și a temeiului normativ al răspunderii fiecăruia. Or, răspunderea persoanei juridice nu poate fi dedusă automat din situația juridică a conducătorului auto.

Instanța mai constată că, argumentul apărării privind lipsa citării nu constituie motivul determinant al admiterii contestației, deoarece la materialele cauzei se regăsesc mai multe citații adresate S.R.L. „VILOTERM", pentru prezentarea la ANTA, inclusiv pentru datele de 07 octombrie 2022, 28 octombrie 2022, 11 noiembrie 2022, 02 decembrie 2022, 17 februarie 2023 și *****, împreună cu avize de recepție poștale. Respectiv, materialele nu permit concluzia că societatea ar fi fost complet lipsită de informare asupra procedurii desfășurate și care se afla la ANTA.

Instanța acordă relevanță și faptului că prima hotărâre judecătorească din 12 iunie 2024 a fost casată deoarece nu a oferit un răspuns complet tuturor acestor aspecte. Curtea de Apel Centru a reținut că prima instanță nu s-a expus asupra tuturor circumstanțelor, probelor și temeiurilor contestației și a cerut în mod expres clarificarea impactului modificării art. 197 Cod contravențional asupra acuzației formulate împotriva S.R.L. „VILOTERM".

Prin urmare, în cadrul prezentei rejudecări instanța nu se poate limita la reiterarea argumentului potrivit căruia existența Confirmării nr. 91 din 16.10.2023 ar fi suficientă pentru a demonstra contravenția. Confirmarea poate demonstra un fapt – data eliberării certificatului, însă nu soluționează chestiunea juridică distinctă dacă acea conduită este, în continuare, una contravențională și dacă ea poate fi atribuită persoanei juridice exact în baza normei indicate de agentul constatator.

De altfel, chiar prima instanță, în hotărârea ulterior casată, a utilizat în motivare formulări incomplete și elemente care nu corespundeau prezentei cauze, inclusiv referirea la o altă persoană, fapt care confirmă observația instanței de apel privind necesitatea unei examinări reale și individualizate a circumstanțelor dosarului, iar nu a unei preluări formale a constatărilor agentului constatator.

În același timp, faptul că agentul constatator nu a oferit, nici după intervenirea Legii nr. 136/2024, o explicație aptă să demonstreze continuitatea incriminării prezintă o importanță specială. Astfel, Curtea de Apel în decizia sa a semnalat în mod expres această necesitate, iar instanța nu poate prelua sarcina acuzării și nu poate căuta din oficiu o altă normă contravențională prin care să mențină răspunderea persoanei juridice.

În materie contravențională, orice ambiguitate privind existența normei de incriminare, conținutul acesteia sau continuitatea caracterului contravențional al conduitei nu poate fi înlăturată printr-o interpretare extensivă în defavoarea persoanei sancționate. Principiul legalității impune ca răspunderea să rezulte dintr-o normă clară, accesibilă și previzibilă, iar instanța să nu creeze prin interpretare o incriminare care nu rezultă în mod cert din lege.

Raportând aceste considerente la prevederile art. 3 alin. (3) Cod contravențional, instanța constată că, în măsura în care fapta concretă imputată prin procesul-verbal nu se mai regăsește, în aceeași configurație materială, în sfera unei norme contravenționale ulterioare, aceasta nu poate fi sancționată.

În această ordine de idei, în baza art. 458 alin. (1) lit. a) Cod Contravenţional RM, instanţa atestă că agentul constatator, contrar prevederilor art. art. 381, 440, 443 Cod Contravenţional RM, nu a asigurat o bună desfăşurare a activităţii de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, încălcând atât principiile legalităţii, egalităţii, contradictorialității cât şi aprecierii din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei şi veridicităţii fiecărei probe.

Totodată, contrar cerințelor art. 381 Cod Contravenţional RM, agentul constatator nu a acumulat şi nu a prezentat careva probe în susţinerea procesului-verbal întocmit, circumstanţă ce vine în contradicţie și cu practica CEDO. Or, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, din care considerente în temeiul prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravenţional RM, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat dacă nu există faptul contravenţiei.

Instanța reiterează faptul că, prezumția de legalitate a procesului-verbal cu privire la contravenţie, a fost supusă atenției Curţii Europene a Drepturilor Omului (*cauza Anghel contra României din 04 octombrie 2007*), cauză în care Curtea, prin hotărârea din data de 4 octombrie 2007, îşi exprimă în mod foarte clar punctul de vedere cu privire la acest aspect. Curtea este de părere că, dacă scoaterea contravenţiei în afara legii penale nu ridică probleme în sine, nerespectarea garanţiilor fundamentale - printre care şi prezumţia de nevinovăţie - care protejează cetăţenii împotriva unor posibile abuzuri din partea autorităţilor, reprezintă un aspect ce trebuie examinat în temeiul articolului 6 din Convenţie. Reiterând importanţa, în cadrul unei proceduri ce poate fi calificată drept „penală”, a unei astfel de garanţii, destinată să restabilească echilibrul dintre presupuşii autori ai faptelor ilegale şi autorităţile chemate să îi urmărească şi pedepsească, Curtea consideră că asemenea cazuri urmează a fi judecate echitabil, după cum prevede art. 6 din CEDO.

La fel, în cauza *Capeau c. Belgiei* (hotărîrea din 13 ianuarie 2005) Curtea referindu-se la bănuielile rezonabile reamintește în această privinţă că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art. 6 § 2 şi obligă, inter al ca sarcina de a prezenta probe să revină acuzării.

În consecință, menținerea sancțiunii aplicate S.R.L. „VILOTERM” ar presupune fie ignorarea efectului art. 3 alin. (3) Cod contravențional, fie reconstruirea acuzației prin

substituirea transportului „în cont propriu” cu transportul „contra cost”, fie identificarea de către instanță a unei noi norme de incriminare care nu a fost reținută de agentul constatator.

Instanța concluzionează astfel că, deși materialele cauzei oferă suport pentru existența anumitor circumstanțe de fapt constatate la 13 iulie 2022, acestea nu sunt suficiente pentru menținerea răspunderii contravenționale a S.R.L. „VILOTERM”, în lipsa unei demonstrații clare a continuității incriminării și în condițiile în care calificarea juridică reținută de agent prezintă neconcordanțe chiar în raport cu normele sectoriale invocate.

Prin urmare, ținând cont de principiul legalității, de acțiunea legii contravenționale în timp prevăzută de art. 3 Cod contravențional, de modificarea substanțială a art. 197 prin Legea nr. 136/2024, de imposibilitatea instanței de a modifica din oficiu situația de fapt descrisă în procesul-verbal, precum și de indicațiile exprese ale Colegiului penal al Curții de Apel Centru din 03 aprilie 2026, instanța constată existența temeiurilor pentru admiterea contestației, anularea procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. ***** din ***** și a deciziei de sancționare emise în baza acestuia, cu încetarea procesului contravențional în privința S.R.L. „VILOTERM”.

În conformitate cu prevederile art. art. 440 alin. (1), 441 alin. (l) lit. a), 442 alin. (1), 448, 462 al Codului Contravenţional RM, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestaţia avocatului Maxim Gînga în interesele persoanei juridice S.R.L. ”VILOTERM”, ca fiind întemeiată.

Se anulează procesul - verbal cu privire la contravenție nr. ***** şi decizia agentului constatator al Agenției Naționale Transport Auto, Ion Oprea din *****, privind aplicarea în privința S.R.L. ”VILOTERM” a sancțiunii contravenționale prevăzute de art. 197 alin. (5) Cod Contravențional RM, cu încetarea procesului contravențional din lipsa faptului contravenției.

Hotărîrea cu drept de atac, în ordine de recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei ***** (sediul Ciocana).

Președintele ședinței
Judecător Veniamin Chihai